

Marlen Visser

- INTERVIEW -

Hoe was jij op school als leerling? Was je zelf vroeger een lezer?

Ik was op de middelbare school een behoorlijke streber. Ik wilde altijd hoge cijfers halen. Dat klinkt vast niet cool, maar in onze VWO-klas was dat best normaal. Ik deed het omdat ik mijn cijfers al vroeg in het schooljaar veilig wilde stellen, zodat ik daarna achterover kon leunen. Op de basisschool las ik veel. Het wekelijkse bezoek aan de bibliotheekbus was een feest! Als je dan met zo'n stapel verse boeken in je plastic tas naar huis ging en zittend op bed door de boeken heen bladerde, was je superblij.

Op de middelbare school las ik vooral omdat het moest. Voor Nederlands moest je in die tijd voor je examen 30 boeken lezen. Maar stiekem vond ik dat toch wel leuk. Ik had een ontzettend toffe docent Nederlands die supergoede tips gaf voor spannende boeken voor je leeslijst. Ik ontdekte dat ik het helemaal geen straf vond om te lezen.

Een van je boeken schreef je in samenwerking met je dochter. Hoe ging dat in zijn werk?

Ik schreef thrillers en wilde graag een boek voor jongeren schrijven. Dus vroeg ik aan mijn dochter (van toen 22 jaar): 'Over welk onderwerp zal ik schrijven?' Ze zei direct: 'Over lachgas.' Dat was een goed idee, want er was nog geen boek met dat thema.

We bedachten samen de verhaallijn, ik schreef het boek en mijn dochter las mee om te kijken of het klopte qua tone of voice. Ook wist ze wel iets van lachgas af en kon ze checken of het realistisch was wat ik had geschreven. Zo is *Verraderlijk Patroon* ontstaan. Het is echt een boek van ons samen.

Wat is voor jou een belangrijk thema in je boeken waar je graag met jongeren over in gesprek gaat?

Het zal geen verrassing zijn dat een belangrijk thema in mijn boek 'lachgas' is. Maar ook het thema 'groepsdruk' komt voorbij en de vraag 'Wie ben ik eigenlijk zonder de groep?'

Wanneer schreef jij je eerste verhaal en waar ging het over?

Het eerste verhaal dat blijkbaar indruk maakte, was een opstel dat ik als meisje van 11 in klas 5 (nu groep 7) schreef. Meester Stolk gaf me een 10 en had erbij geschreven: 'Je moet een boek gaan schrijven.'

Hij gaf me een heen-en-weer schriftje en ik moest van hem het verhaal uitbreiden tot een boek. Meester Stolk las mee en schreef er commentaar bij. Zo gingen er een aantal weken voorbij. Maar ik werd het zat want ik turnde liever. Uiteindelijk gooide ik het schrift weg en zei tegen de meester dat ik was gestopt met schrijven. Dat vond hij natuurlijk jammer.

Tot 2015 heb ik nooit meer gedacht aan deze gebeurtenissen en had ik niet eens de droom om schrijfster te worden. In 2015 debuteerde ik met mijn thriller *Stem!* en ineens ging er een luikje open in mijn hoofd. Ik had alsnog een boek geschreven en dat moest meester Stolk natuurlijk weten! Via via spoorde ik hem op en nodigde hem uit op mijn boekpresentatie. Daar stond hij, 36 jaar later, apetrots te zijn. Want hij had het toen al gezien.

Moet je op zoek naar inspiratie of overkomt het je?

Als je op inspiratie gaat wachten, zal je boek nooit verschijnen. Je moet het een beetje uitlokken. Dat doe je door te gaan zitten achter je laptop en gewoon meters te maken. Dan kom je in de flow en borrelen de ideeën vaak vanzelf op. Lukt het echt niet, dan ga ik iets fysieks doen: wandelen, fietsen, klussen. Dan maak je je hoofd vrij en plopt er vaak spontaan een spannende plottwist of nieuw personage op. Daar hoeft je helemaal niets voor te doen.

Waar en wanneer schrijf je het liefst?

Het liefst schrijf ik elke ochtend, direct nadat ik opgestaan ben. Maar ik heb een eigen bedrijf waarbij ik als tekstschrijver en journalist artikelen schrijf voor opdrachtgevers. Vaak heb ik strakke deadlines en dat werk gaat (bijna) altijd voor het schrijven van mijn boek. Je kunt je opdrachtgever immers niet laten wachten.

Het werken aan mijn boek doe ik tussendoor op vrije momenten, zoals in het weekend. Ook de zomerperiode is een goede tijd omdat mijn andere werk dan wat rustiger is.

Wat voor scènes vind je het leukst om te schrijven?

Ik vind het een feestje als ik het einde van mijn manuscript nader. Dan weet ik wat de ontknoping van het verhaal is en ga ik steeds sneller typen. Mijn vingers kunnen mijn gedachten dan bijna niet bijhouden. Ik voel de spanning in het verhaal oplopen en dat geeft me een mega-boost.

Wat vind jij het leukst aan een schoolbezoek en het ontmoeten van jonge lezers?

Als ik een middelbare school binnenloop, voelt het een beetje alsof ik weer zelf in de schoolbanken zit. Het is natuurlijk compleet anders dan toen ik een jaar of vijftien was, maar het samen hangen in groepjes in de kantine en het mopperen op huiswerk is precies hetzelfde. Ik geniet van alle leerlingen die ik in de klas heb, of ze nu druk zijn of juist stil. Met een bepaalde oefening die ik aanbied komt ieder van hen aan het woord en leer ik ze allemaal een beetje kennen. En wanneer een jongen of meisje iets persoonlijks durft te vertellen, raakt dat me, omdat ik weet hoe spannend dat kan zijn temidden van je klasgenoten.

Wat is de fijnste plek om een boek te lezen?

Ik lees vaak 2 boeken tegelijk: 1 papieren boek en 1 boek op de e-reader. Ze liggen op verschillende plekken in huis en ik pak ze op als ik even tijd heb. Maar eerlijkheidshalve lukt dat op veel dagen pas als ik in bed kruip.

Schreef/schrijf je dagboeken?

Als tiener schreef ik dagboeken. Dat deed ik in schoolschriften, die ik tussen mijn echte schoolschriften zette. Zo wist ik zeker dat niemand erin zou gaan lezen. Het ging namelijk bijna altijd over jongens en verliefdheden en dat deelde ik in die tijd liever niet met mijn ouders. Wel met vriendinnen natuurlijk.

Toen ik als 18-jarige op kamers ging, heb ik al mijn dagboekschriften weggegooid. Ik vond het een beetje puber-geneuzel. Dat is de domste fout die ik ooit heb gemaakt.

Tip: gooi nooit, maar dan ook nooit je dagboeken weg. Daar krijg je later in je leven veel spijt van.

Marlen Visser

- LEESFRAGMENT -

Het leesfragment van Marlen Visser komt uit *Verraderlijk patroon* en wordt aangeboden door Kluitman.

11.

Ricardo hangt de ene na de andere ballon aan de tank. Terwijl hij ze vult en uitdeelt, vergeet hij zichzelf niet. Binnen de kortste keren ben ik ook weer aan de beurt. Het draaierige gevoel is gelukkig gezakt, dus ik kan weer. De tweede ballon gaat al makkelijker en bij de derde ronde probeer ik te genieten van de roes waarin ik me al snel bevind. Als ik even geen ballon heb, neem ik een van de shotjes die nog op me staan te wachten. Even hoor ik mama's stem in mijn hoofd, die zegt dat ik doordeweeks niet moet drinken. 'Dat maak ik zelf wel uit,' zeg ik. De woorden komen stroperig over mijn lippen. 'Wat zeg je?' schreeuwt Jessica hard, hoewel ze vlak naast me zit. Ik haal mijn schouders op en neem een nieuwe ballon aan.

Ik hang onderuit in een van de twee leunstoelen. Mijn ogen glijden over het slagveld van zwart rubber op de vloer. Iemand praat tegen me, maar de woorden dringen niet tot me door. Het enige wat ik voel is dat we allemaal één zijn. We zijn een dansende, draaiende golf van stemmen, aanrakingen en gelach. Wat ik ook voel is dat ik moet plassen. Ik duw mezelf overeind, maar val ineens om en beland op het kleed. Het valt lekker zacht. Voor mijn gezicht staan twee schoenen. Ik weet niet wiens benen aan die schoenen vast zitten. Ik moet lachen en merk dat mijn maag meelacht, meekolkt en dan begint samen te trekken. Pas als ik het zuur in mijn mond

proef, realiseer ik me wat er gebeurt. Ik kots een zwarte golf van dropshots over het kleed en over de schoenen voor me. 'Gadver!' Een van de schoenen wordt wild weggetrokken. Ik til mijn hoofd op en kijk recht in het gezicht van Daan. 'Haal haar hier weg,' zegt hij.

'Doe even rustig, man.' Een andere stem, die vertrouwd klinkt. Ik voel een hand op mijn schouder. 'Gaat het? Laat me je helpen.' Het is Ricardo. Hij wringt een hand onder mijn oksel en helpt me voorzichtig overeind. 'Dit gebeurt soms in het begin. Misschien had je eerder moeten stoppen.'

Ik knik en veeg de tranen weg die door het overgeven uit mijn ogen zijn geperst. Ik voel me beroerd.

Jessica komt ook naar me toe en samen met Ricardo helpt ze me naar het keukenblok. Ze pakt een smoezelige handdoek van het aanrecht, houdt die onder de kraan en geeft hem aan mij. Ik poets mijn gezicht schoon en veeg zwarte braaksmurrie van mijn shirt. Door de stukjes die ertussen zitten lijkt het alsof ik gemalen ballonnen heb gekotst in plaats van dropshots.

'Sorry,' zeg ik dan. 'Ik was sowieso al niet lekker. Denk ik.'

'Ik denk dat je het de volgende keer beter alleen bij drank kan houden,' zegt Jessica.

Ik zeg niets en hoop dat er überhaupt een volgende keer komt na deze afgang.